

ἀγάνιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανιάζω.

Ὁ μὴ ὠξιδωμένος, ὁ μὴ παρουσιάζων σκωρίαν, ἐπὶ χαλκίνου ἢ ἐν γένει μεταλλίνου σκεύους: Τηγάνι ἀγάνιαστο.

ἀγανίζω ἀμάρτ. ἀγανίζου Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγαγο.

Ἐνοχλῶ σωματικῶς (καθὼς ἐνοχλεῖ ἡ λεπτή ἀπόφυσις τοῦ ἀθέρεος τῶν σταχύων): Κάτ' μὲ ἀγανίζ' μέσ' ἔς τοῦ κουρμὶ μ'.

ἀγανίκλα ἡ, Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκλα.

1) Πλεκτὸν πρᾶγμα, σπανίως δὲ καὶ ὕφασμα, ἔχον τὴν ὕφην ἀραιάν, οὐχὶ πυκνήν: *Εἶν' ἀγανίκλα ἡ κάλτσα* Ζάκ. Κεφαλλ. 2) Ἐπιρρηματ. Ἀραιῶς, μόνον ἐπὶ τῆς ὕφης πλεκτῶν πραγμάτων: *Τῇ δουλεύει τῇ δαντέλλα ἀγανίκλα* Κεφαλλ. Συνών. ἀγανὰ 1, ἀντίθ. κρουστὰ, σφιχτὰ.

ἀγανίλα ἡ, (I) Ἀθην. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ ἀραίωσις τοῦ ὑφάσματος προερχομένη ἐκ τῆς μὴ τελείας συμπυκνώσεως τῶν ἀλλεπαλλήλων νημάτων τῆς κρόκης ἔνεκα τοῦ ἀσθενοῦς κτυπήματος τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν στημόνων. Συνών. ἀραιωμάδα.

ἀγανίλα ἡ, (II) Ἀθην. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγανιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ κατάσταση τοῦ μὴ γανωμένου σκεύους, ἔλλειψις γανώματος: *Μωρέ, ἀγανίλα ποῦ τὴν ἔχει τὸ ταψί!*

ἀγάνιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. ἀγάν Πόντ. (Ὁφ.) ἀγάν Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανώνω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 177.

1) Τὸ μὴ γανωθὲν διὰ πυρακτώσεως καὶ τριβῆς σκορόδου, ἵνα μὴ διαρραγῇ κατὰ τὴν ἐπὶ πυρὸς χρῆσιν, τὸ ἀγάνωτον, ἐπὶ πηλίνου μαγειρικοῦ σκεύους Πόντ. (Ὁφ. κ. ἀ.): *Τζάπ' ἀγάν'* (χύτρα ἀγάνωτη) Ὁφ. κ. ἀ. 2) Τὸ μήπω τεθὲν εἰς χρῆσιν, τὸ ἀμεταχείριστον, ἐπὶ πηλίνου μαγειρικοῦ σκεύους Πόντ. (Ὁφ. κ. ἀ.)

ἄγαγο τό, σύνηθ. ἄγαγον Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἀ.) Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν. κ. ἀ.) Σάμ. Σκόπ. κ. ἀ. ἄγαγο Κρήτ. Κύθηρ. ἄγαγον Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄγαγο Νάξ. (Κορων.) ἄγον Ρόδ. ἄγο Κυκλ. ἄγαγε Τσακων. ἄγανος ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Τρίκκ.) ἄγανες Σκυρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἄκανος=ἀκανθώδης κεφαλὴ καρπῶν τινων καὶ εἶδος ἀκάνθης.

1) Ἡ βελονοειδὴς ἀπόφυσις σπέρματος, οἷον τῆς κριθῆς, ἡ αἰ λεπταὶ καὶ βελονοειδεῖς ἀποφύσεις τῆς κεφαλῆς τοῦ στάχυος, ὁ ἀθήρ (πολλαχοῦ μόνον κατὰ πληθ.) κοιν.

καὶ Τσακων.: Ἀγανα τοῦ κλιθαροῦ - τοῦ οἰταριοῦ Σύμ. Μοῦ μπηκε ἄγανο ἔς τὸ λαιμό μου Λακων. Μοῦ μπητσε ἄγανος ἔς τὸ στόμα Τρίκκ. Ἐνα ἄγαγον χῶθ'κι μέσ' ἔς τοῦ μάτι μ' Σισάν. Μπήκανε ἄγα μέσ' ἔς τὴν ῥάχι μου καὶ δὲ δόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἔς τὸ ἀουώνι (άλώνι) Κορων. || Φρ. Σ' μπηκα ἄγαγον ἔς τοῦ μάτ' (σοὶ ἐγέννησα τὸν φθόνον πρὸς ἐμέ) Ἰωάνν. Ἀγανο ἔς τὸ λάρυγγά σου! Προπ. (Ἀρτάκ.) Ἀγανα ἔς τὰ μάτια σου! Ἡπ. Κρήτ. Ἀγανα νὰ βγάλ'ς! (ἀρά) Κυδων. Συνών. ἀθέρεας. β) Λεπτὸν θραῦσμα στάχυος ἢ ἀχύρου Δαρδαν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἀ. γ) Τὸ φυτὸν γαιδοῦρ ἀγκάθο (δ ἰδ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Τὸ ὅσοῦν τοῦ ἰχθύος Λέσβ. κ. ἀ.: *Τ' ἄγανα μ' νὰ τὰ χύης ἀπ' τὴ μινὰ τοῖ ἀπ' τ' ἄλλ' πάδα ἔς τ' πόρτα σ' τοῖ τ' ἄκρα μ' νὰ τ' ἀνικατώης μὲ τὰ πίτιρα* (ἐκ παραμυθ., ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ἰχθὺς πρὸς ἀλιέα) Λέσβ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρ' Ἡσυχ. Πβ. «ἄκανος ἀκανθα... ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥάχis τῶν σφονδύλων καὶ τοῦ ἰχθύος». Συνών. ἀθέρεας. 3) Πᾶν λεπτὸν νῆμα (ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν βελονοειδῆ ἀπόφυσιν τοῦ ἀθέρεος) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

ἀγανοκόβω Νάξ. ἀανοκόβω Νάξ. (Φιλότ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγαγο καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Ἀποκόπτω τὸ ἄγανο τοῦ στάχυος ἀλωνίζων ἢ κτυπῶν διὰ κοπάνου ἔνθ' ἀν.: *Τὸ στάχυ πρέπει ἀκόμα νὰ τ' ἀγανοκόβης* Νάξ. Ἀανοκόβω - ἐανόκοφα τὸ κριθάρι Φιλότ. Ἀανοκομμένο ἔννημα - κριθάρι (ἐννημα = γέννημα) αὐτόθ. Συνών. ἀγανοκοπῶ.

ἀγανοκόπητος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγανοκοπῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. α- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν ἀποκοπῇ τὰ ἄγανα, ἦτοι ὁ ἀθήρ: Ἀγανοκόπητο κριθάρι. Ἀντίθ. ἀ(γ)ανοκομμένος (ἰδ. ἀγανοκόβω), ἀ(γ)ανοκοπημένος (ἰδ. ἀγανοκοπῶ).

ἀγανόκοπος ἐπίθ. Νάξ. ἀανόκοπος Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγανοκοπῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. α- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν ἀποκοπῇ τὰ ἄγανα, ἦτοι ὁ ἀθήρ ἔνθ' ἀν.: Ἀανόκοπο ἐννημα (γέννημα) Φιλότ.

ἀγανοκοπῶ Κυκλ. (Νάξ. Σίφν. κ. ἀ.) ἀανοκοπῶ Νάξ. (Φιλότ.)

Ὡς ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγανοκόπος.

Ἀποκόπτω τὸ ἄγανο τοῦ στάχυος κτυπῶν διὰ κοπάνου ἔνθ' ἀν.: Ἀγανοκόπησα τὸ κριθάρι Κυκλ. Ἀανοκοπημένο κριθάρι Νάξ. Συνών. ἀγανοκόβω.

ἀγανόκοφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀανόκοφτος Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. ἀγανοκόφτω.

Ἀγανόκοπος, ὁ ἰδ.

ἀγανομμάτης ἐπίθ. Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τοῦ οὐσ. μάτι.

Ὁ ἔχων βλέμμα ἱλαρόν.

